
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ERŐT VETT

ApCsel 9,19-31

2017. MÁJUS 14.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 34. zsoltár 1–16. vers

Imádkozzunk. Köszönjük, Mennyei Atyánk, hogy most is úgy emelhetjük fel imádságunk szavát Hozzád, ahogyan a zsoltár buzdít bennünket: szemeid az igazakon vannak és füleid meghallgatják kiáltásunkat. Magasztalással és dicsőítéssel jövünk Hozzád, hogy megköszönjük jószágodat, megtartó kegyelmedet, áldásaidat és minden jótéteményedet. Megköszönjük, hogy meghívtál tanítványokká, Krisztus gyermekeivé és követőivé, arra az útra, amelynek végén Te magad várod a hazaérkezőt. Töredelmes szívvel mondjuk magasztalásunkat és dicsőítésünket, mert jószágod erejében és fényében látjuk, hogy milyen gyakran eltértünk az igazságtól, szóltunk csalárdságot, jártunk önmagunk útján, s nem töltöttük be a szeretet törvényét. De köszönjük, hogy Nálad van az irgalom és bocsánat; kérjük, töröld el minden vétünköt, újíts meg és erősíts meg szent elkötelezésünkben és add most Szentlelkedet, hogy annak áldásai teljessé tegyék istentiszteletünket. Krisztusért, kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: „És Saulus, miután evett, megerősödött, és a damaszkuszi tanítványokkal volt néhány napig. És azonnal prédikálta a zsinagógákban a Krisztust, hogy ő az Isten Fia. Álmélkodtak pedig mindnyájan, akik hallották, és azt mondták: Nem ez-e az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz? Saulus pedig annál inkább erőt vett, és zavarba hozta a Damaszkusban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. Több nap elteltével azonban a zsidók tanácsot tartotta, hogy megöljék őt. De tudtára jutott Saulusnak leselkedésük. A kapukat mind nappal, mind éjjel őrizték, hogy megöljék őt. A tanítványok azért fogták őt éjjel, és lebocsátották a kőfalón át, leeresztve egy kosárban. Mikor pedig Saulus Jeruzsálembé ment, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindnyájan félték tőle, nem hívén, hogy

ő tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vette őt, elvitte az apostolokhoz, és elbeszélte nekik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaszkuszban nagy bátorsággal a Jézus nevében. És ki- és bejáratos volt köztük Jeruzsálemben. És nagy bátorsággal tanítván az Úr Jézusnak nevében, beszélt, sőt vetekedett a görög zsidókkal; azok pedig igyekeztek őt megölni. Megtudván azonban az atyafiak, levitték őt Cézáreába, aztán elküldték Tárzusba. A gyülekezeteknek tehát egész Júdeában, Galileában és Samariában békességük volt; épülvén és járván az Úrnak félelmében és a Szent Léleknek vigasztalásában, és sokasodtak.” Apostolok cselekedetei 9,19-31.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Egy őszinte vallomással tartozom. Néhány nappal ezelőtt egy lelkipásztorról, aki a rendszerváltás után fontos tisztségeket töltött be, sőt tölt mind a mai napig az egyházában, kiderítették, úgymond, mert egyébként nem volt különösen nagy titok, hogy a pártállam idején együtt működött a titkosszolgálatokkal, vagyis, ahogy ezt mondani szoktuk, III/III-as, vagy még egyszerűbben: ügynök volt. Szokás szerint a médiában nagyhamar mindenféle dolgok elhangzottak, ki így, ki úgy kommentálta a hírt, megszólalt maga az érintett is, aki többek között azzal védekezett, ha ugyan van mivel védekeznie, hogy már a kommunizmus bukása óta eltelt már majdnem három évtized, és lehet ítélni órára a régi dolgai miatt, de inkább vegye figyelembe ki-ki mindazt, ami ő azóta tett.

Ma pedig a Biblia-olvasó kalauz szerint egy olyan ígét olvastunk, ami itt az elevenünkbe vág. Nemcsak egy régi érdekes történetet hallottunk itt a Pál-fordulásról, vagy a Pál-fordulás következményeiről (mert a Pál-fordulásnak vannak következményei). Ez itt többre mutat. Megváltozhat-e valaki? – kérdezzük folyton. És a kérdést általánosságban tesszük fel. Azt szokták mondani: kutyából nem lesz szalonna. Ezt bizony gyakran hallottam, amikor még börtönlelkészként szolgáltam, és rendszerint a smasszerek szokták nekem mondani, hogy jöhet ide a tiszteletes úr, prédikálhat itt, taníthatja ezeket az Úr Jézus útjára, de tudja: kutyából nem lesz szalonna. Mégis, ahogy valahol olvastam: az anyaszentegyházban mindannyian kutyából lettünk szalonnává. Nos, megváltozhat-e az ember?

Igen! - felelünk rögtön. És mégis, valamiféle óvatosság vesz elő bennünket. Elismerjük, hogy bárki megváltozhat, de nyomban hozzátesszük: fokról fokra. Hogy azonnal megváltozzon valaki? – az nagyon furcsa lenne, és nem tudjuk, hogyan veszi ki magát! De fokról fokra, meghagyjuk, igen. Mítöbb, az egész nyugati civilizációban, sőt, a világon mindenütt, ahol bármiféle tanítás, nevelés folyik, éppen ezen az eszményen tájékozódunk, hogy fokról fokra meg lehet változni. Ezt a meggyőződést igazolja a sokféle nevelési eszmény, még akkor is, folytonos viták voltak és vannak azon, hogy miképpen kell nevelni. Egyszóvak, a fokozatos változásnak az eszménye erősen él bennünk. Azt tartjuk, hogy az emberi természet önmagában, úgy ahogy van, veszélyes valami, a natúra veszélyes valóság, az ember lelke tele van mindenféle potenciális rosszal, s időnként mindez kaotikus módon tör elő. Így hát a természetünk fölött

aratott győzelmünk egyik jele éppen az, hogy fokról fokra, lépésről lépésre változunk. És bár halljuk Jakab apostol szavát arról, hogy ugyan fantasztikus ereje van az embernek, és még a vadállatokat is meg tudja szelídíteni, csak a saját nyelvét nem tudja megzabolázni! – mégis, vagy éppen ezért, minden nevelési eszményünk arra irányul, hogy ami vad bennünk, az nemes legyen. Megnemesítjük magunkat. A gyermekre szoktuk mondani: kis vadóc; aztán, ha felnőtt, jó esetben, azt mondjuk róla: milyen szép szelíd ember lett belőle. És fordítva, ha valakinek elromlik az élete, akkor a szülők, a rokonok, a család, az iskola, a társadalom mindig valami szégyenérzetet él át, hogy nem sikerült kihozni belőle a jót. Summa: azt mondjuk, hogy igen, meg lehet változni, ha nem is egy csapásra, hanem lépésről lépésre.

De tegyük fel a kérdést úgy, ahogy arról itt az Apostolok cselekedeteiben olvassunk: megváltozhat-e valaki, mégpedig egycsapásra? Mindjárt hozzáteszem, hogy ez az egycsapásra nem azt jelenti, hogy valaki hirtelen ráébred igazi önmagára, hirtelen felfedezi magában az elrejtett képességeit, hirtelen felismeri az értelmes életcél és mindent alárendel. Nem, itt nem egy ilyen megváltozásról olvasunk. A változás, amelyről Lukács beszél, szinte azt lehetne mondani, előzmény nélküli, következményében viszont évtizedekig tart, és teljes átalakulást hoz. Lapozzuk fel a második Korinthusi levél 11. részét, ahol Pál apostol heves vitát folytat az egyébként általa alapított korinthusi gyülekezettel. Itt súlyos támadásokra, kifogásokra felel, a szolgálatát és annak a hitelességé védi. Ebből is látjuk, hogy valóban évtizedekig tart ez a változás-történet, amely ott a damaszkuszi úton kezdődött. Maga Pál szerint is, egy életen keresztül tart, ám a kezdete is egyre erősebb erővel sugároz. Az apostol ugyanis, itt a korinthusi levélben, több érvet is felsorakoztat maga mellett. Például azt, hogy ő maga egyedül többet fáradozott az Úr ügyében, mint az összes többi apostol együttvéve. Aztán azt is felhossa, hogy mennyit szenvedett a Krisztusért. Mindkettő erős, lenyűgöző érv. Az efféle érvelés annyira hiteles tud lenni egy-egy vitában, hogy ha felhossa valaki, például bemutatja az obsit-könyvét vagy a kitüntetéseit, hogy akkor aztán minden ellenvetés elhalkul, minden ellenérv elhallgat, minden száj bedugatik! Mégis, milyen érdekes, hogy amikor végig olvassuk, ahogy Pál felsorolja a szenvedéseit, zavarba jövünk a sorrendben. Ugyanis nem életpályája időrendjében adja elő ezeket, és nem is a szenvedések típusa csoportosítja őket. Hanem a szenvedéseinek katalógusa végén azt mondja: igazat mondok, nem hazudok, mert Damaszkusból is úgy kellett megmenekülnöm, hogy egy kosárban kötélben engedtek le... Ez áll a felsorolás végén, holott ezzel kellett volna kezdenie. Elmondja itt, hogy hányszor börtönözték be, hányszor szenvedett hajótörést, hányszor ostorozták meg, hogy megkövezték, megvádolták, elűzték és zaklatták. És végén jön a damaszkuszi eset! Pedig fordítva kellene lennie. Damaszkusszal kellene kezdenie, sorolnia, ahogy az életében bekövetkeztek ezek a nagy próbatételek. De Pál ezt hagyja a végére: igazat mondok, nem hazudok...

Vagyis az egész apostoli szolgálatát végig kísérte valamiféle gyanú: ez az a Pál, aki elmenekült Damaszkusból, s nem bírt ott mindjárt rögtön mártírhálát

halni? Bezzeg akkor kicsoda súlya lenne az érveinek, ha már ott rögtön Damaszkuszban mártírhalált hal! Egészen jól tudna most érvelni! A Biblia-tudósok csak találgatják, de feltehetően sokszor a szemére lobbantották Pálnak ezt a menekülését. De talán nem magát azt, hogy kimenekült a bezárt kapukkal őrzött városból, hanem azt, hogy: megváltozhat-e az ember, megváltozhatott-e a Pál, ki ez a Pál egyáltalán? Lám, máris a sűrűjében vagyunk ennek a nehéz felvetésnek.

Nézzünk néhány ellenvetést is arra nézve, hogy meg lehet-e változni, másmi lyenné lehet-e az ember? Más szóval, meg lehet-e térni? Azt olvassuk, hogy Pál apostolt, miután a damaszkuszi úton Krisztus fényességébe ütközött és belevakult, bevitték Damaszkuszba, ahol három napig étlen, szomjan, böjtölve, imádkozva várakozott, és egy látomást látott, hogy eljön hozzá egy Anániás nevű férfiú, aki megáldja őt és visszajön a szeme világa. Ez a látomása. Eközben Isten Lelke felszólítja Anániást, aki próféta volt ott a damaszkuszi gyülekezetben, hogy menjen el az Egyenes utcába, van ott egy Saulus nevű férfiú, áldja meg, hirdesse neki az az evangéliumot. Anániás rögtön megteszi az ellenvetést: Uram – mondja imádságában – sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, férfiakat, nőket, és bilincsbbe verve hurcolja Jeruzsálembe mindazokat, akik segítségül hívják a Te nevedet. Ekkor hallja az Úr szavát Anániás: ő nékem választott edényem, menj csak el hozzá.

Aztán, mikor Pál apostol megjelent a damaszkuszi gyülekezetben, rögtön megkeresztelkedik és hirdetni kezdi Krisztust. Ekkor a damaszkuszi zsidók, azt mondják egymásnak: hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívták ezt a nevet (tudniillik a Krisztus nevét), és ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket. Hát nem ő az? Meg lehet változni? Nemcsak valami színlelésről van itt szó? Csak úgy tesz, mintha keresztény lenne, aztán beépül mint ügynök (mondjuk III/III-as), hogy kifigyelje őket? Produkál egy szép megtéréstörténetet, csöpög a szájából az evangélium, de nem is keresztény? Vagy mégis, meg tud az ember változni? Megváltozhat az ember? Aztán azt olvassuk még e történet folyamánya képpen, hogy amikor aztán Pál Jeruzsálembe érkezett, csatlakozni szeretett volna a tanítványokhoz. Azt tudnunk kell, hogy itt hosszabb idő telt el. Pál ezt a Galata levélben jelzi, hogy Damaszkuszból előbb Arábiába ment, ahol három évet töltött. A tudósok vitatkoznak az események pontos rekonstruálásán, de az biztos, hogy Pál nem rögtön ment vissza Jeruzsálembe. Én a történetek drámaiságának a fényében azokkal értek egyet, akik azt mondják, hogy itt határozottan három év telt el. Három évig apostoli szolgálatra készült. Három év múlva aztán megjelent Jeruzsálemben. A jeruzsálemiek annyit tudhattak, hogy ez az a Saulus, aki annak idején, István megkövezésekor lelkes és buzgó keresztényüldözőként őrizte azoknak a ruháját, akik István kivégzésében részt vettek, ez az a Saulus,

aki maga ment el a főpaphoz és kért fölhatalmazást arra, hogy Damaszkuszban összefogdossa a keresztyéneket. De történt valami vele. Valami látomás érte, aztán megkeresztelkedett és Krisztusról kezdett prédikálni, aztán eltűnt. Ennyit bizonyosan tudnak. S íme, három év múlva megjelent.

Azt mondja Lukács evangélista, hogy miután megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni szeretett volna a tanítványokhoz, de azok nem engedték. Mindenki félt tőle, mert nem hitték el, hogy tanítvány. Barnabásnak kellett előállnia, és kvázi tanúként elmondania, hogy mit mesélt el ez a Saulus-Paulus a damaszkuszi úton történekről, és hogy milyen bátran hirdette az evangéliumot, a Krisztus nevét Damaszkuszban, milyen hűséges szolgálója lett az Úr Jézus Krisztusnak. Azt kell mondanom, hogy Pál a korábbi életével teljes mértékben rászolgált minden félelemre. Nem gyanúsításról van itt szó, mert Lukács evangélista nem azt mondja, hogy a tanítványok gyanakodtak volna Pál felől valamire. Azt mondja: nem hitték, hogy tanítvány. És ez más, mint gyanakodni. Itt nem feltevésről vagy gyanúsításról van szó. Egyszerűen nem hitték el, hogy az volna, akinek mondja magát. Hiába mondta, hogy tanítvány, nem hitték el. Mert a korábbi élete alapján rászolgált erre a félelemre, erre az eltasztásra. S még inkább arra, hogy tartózkodjanak vele kapcsolatban. S ennek lett az a folyománya, hogy aztán egész élete során újra meg újra felvetették, hogy ki volna ő valójában. Olyannyira, hogy hús esztendő múlva is magyarázkodnia kell a korinthusi gyülekezethez írott második levelében. Láttuk, az egész szenvedéskatalógusát a damaszkuszi menekülésében gyökerezeti, ez a felsorolás csúcsa, koronája; vagy éppen fordítva, ez a gyökere, ez az eredője minden későbbi gyötremnek, hogy annak idején, Damaszkuszban egy kosárban leengedtek engem a városfalon kívül, így menekült meg. Ennél a szakasznál mondja: igazat mondok, nem hazudok.

Nem könnyű megváltozni, főleg, ha ez azt jelenti, hogy a változásunk a mások életére is hatással van. Pál apostol rálépett az üdvösség útjára. Lukács evangélista egyik kedves kifejezése ez, sokszor él vele az Apostolok cselekedeteiben. Amikor azt mondja: az út, az Úr útja, a békesség útja, vagy azt mondja, hogy az út miatt viszály támadt, akkor prófétai értelem alkalmazza, és ezzel nem egyszerűen életformát jelöl, hanem magát az életet. A Krisztusban elnyert új élet: megváltozott élet. S hogy Pál rendkívüli elhívást kapott erre nézvést (a régiek szavával, esetében *vocatio extraordinaria* történt), nos emiatt támadt az apostoli közösségben feszültség, és félelem, sőt, olykor viszály. Erről szeretnék még szólni, hogy újra megerősítem: meg lehet változni, sőt, meg kell változni. Azt olvassuk, hogy amikor az apostol Damaszkuszban elment a zsinagógába és kezdte Krisztust prédikálni, először csak álmékkodtak rajta. Ez az ember azért jött ide, hogy összefogdossa azokat, akik így beszélnek, ahogy ő. Mi történt itt? És akkor, olvassuk: Saulus még inkább erőt vett és zavarba hozta őket. Erről szeretnék még szólni: zavarba hozta őket. Az is megzavarhat bennünket, ha megváltozik egy ember, ez afféle csodálkozó zavarodottság: nahát, miből lesz a cserebogár!? – szoktuk mondani. Nahát, kutyából szalonna lett,

vadócból szelíd ember lett, nevelhetetlen emberből példaértékű valaki lett. Igen, mondhatni, zsványból lesz a legjobb pandúr! Ugye, szoktunk ilyeneket mondani?! Ez afféle csodálkozás. De itt zavarodottság van, és ez a zavar magából az evangéliumból fakad. Pál úgy prédikál a damaszkuszi zsinagógában, hogy zavarba hozza őket. Itt egy speciális görög szó áll, de van ennek egy latin megfelelője. A konfúzió szót mindannyian szoktuk használni. Kétféle értelme van ennek a szónak. A konfundál az azt jelenti, hogy összedobálják a dolgokat, de azt is jelentheti, hogy egybefolynak a dolgok. A görög szó határozottan az jelenti, hogy jellegtelenül összefolyik, összekeveredik minden, zűrzavar támad. Ugyanezt a pünkösdi történetben is: amikor egybesereglett a sokaság, hogy lássák, hogy mi az a szélzendülés, mik azok a kettős tüzes nyelvek, akkor kiáll Péter és az apostolok és elkezdik dicsőíteni Istent, és ez ki-ki érti a maga nyelvén, mire, mondja Lukács evangélista: megzavarodtak. Miért és hogyan? Érvek és ellenérvek, megfontolások és ellenmegfontolások keveregtek ott.

S ha szabad ezt mondani, ez a zavarba ejtés vagy zavarba ejtő prédikálás végigkíséri Pál egész élettörténetét. Az Apostolok cselekedeteinek 19. részében azt olvassuk, hogy Efézusban is ez történt. Pál ott arról prédikált, hogy nem a bálványszobrot, az efézusi Dianát kell imádni, azt az ember maga a saját kezével alkotta, nem ezt imádjuk, hanem azt, aki minket alkotott az Ő saját kezével, ahogy a zsoltárban olvastuk. Azt imádjuk, aki hatalmas karjával alkotta az eget és a földet és formált és teremtett bennünket. Mi dolog az, hogy a teremtmény a maga keze alkotmányát imádjá és nem a teremtőt? Erre zűrzavar támadt Efézusban. Aztán ugyanezt olvassuk, amikor az apostolra támadtak Jeruzsálemben (ApCsel 21), van aki vinné az apostolt, hogy meg-lincseljék, mások szerint inkább le kéne tartóztatni, vagy perbe fogni, vagy inkább szabadon kéne engedni. És ekkor fölmege a hír az Antónia erődbe, a római helyőrségbe, hogy óriási baj van lent a városban, zűrzavar támadt. Még egyszer mondom, ez a zűrzavar nem az, amikor az ember nem tudja, mitévő legyen, és ide-oda kapkod. Ez az a zűrzavar, amikor mindenki szentül meg van győződve a maga igazáról, mindenki tudja, hogy mi az igazság, és mégis minden egy nagy zűrzavar. Az egészből nem jön ki semmi. Mikorra áll be ez a zűrzavar? Nos, pontosan akkor, amikor minden tisztázódik. Mikor áll be a zűrzavar? Amikor Pál apostol Krisztust hirdeti, és mit hirdet, ha Krisztust hirdeti? Azt, hogy Isten megnyitotta az utat az ember számára Őnmagához, hogy félre lehet tenni minden egyéb próbálkozásunkat. Mit hirdet az apostol és mit tisztáz az evangélium? Hogy nyilván van az Isten haragja az ember ellen, aki bár megismerte a teremtésből Isten dicsőségét, mégsem a teremtőt imádtá, hanem a maga keze csinálmányát, – de azért van nyilván az Isten haragja, mert nyilván van immár az Ő kegyelme is. Isten egy szempillantás alatt megmutatja az ember számára az élete összes zsákutcáját, – de csak akkor tudjuk, hogy az egész életünk egy nagy zsákutca, ha látjuk már az Istenhez vezető utat. Éppenséggel tehát minden tisztázódik, minden világossá válik, – és ekkor áll be a zűrzavar, mert az ember ragaszkodik a magáéhoz.

Ugyanakkor hallunk itt egy másik szót is, ez is segíti a megértést. Azt mondja Lukács, hogy amikor kétkedtek Saulus felől, megkérdőjelezték hitelességét, ő annál inkább erőt vett, és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítva, hogy Jézus a Krisztus. Bebizonyította – itt is egy szókép áll a görög szövegben, és szinte majdnem ugyanazt jelenti, mint az előző (zavarba hoz), de mégsem ugyanaz az értelme, hogy a zűrzavar támadt volna. A zűrzavarra azt a szót használja Lukács, hogy egymás mellé kerülnek a különböző meggyőződések és érvek. Minden előkerül. Mint amikor valami feladatot meg kell oldani, amelyhez eszközt keresünk, és rakjuk ki az asztalra, amink van: a kést – nem jó; a villát – nem jó; az ollót – nem jó; a dugóhúzó – nem jó; a kisollót – nem jó; kalapácsot – nem jó! Valami eszközt keresünk, és már minden kint van az asztalon, de egyik sem hozza a megoldást. Ez a zűrzavar. Itt azonban azt mondja Lukács evangélista, hogy Pál erőt vett, és bebizonyította, hogy Jézus a Krisztus – ez azt jelenti, hogy mindent szépen egymás mellé tett. Mindent érvet szilárd alapra állított: Isten minden korábbi ígését, Jézus egész életét, kereszthalálát, feltámadását, mennybemenetelét, és oda tette érvként – mert oda kellett tenni – a saját megváltását is. Bár ez nem döntő érv, csak egy érv, de fontos érv, hogy meg lehet változni, meg lehet fordulni, ki lehet jönni a zsákutcából, ott lehet hagyni a tévutakat, föl lehet állni az igaz útra.

És még egy. Azt mondja Lukács: Saulus annál inkább erőt vett. Először kételkedéssel fogadták, mai kifejezéssel szólva, firtató magatartással találkozott az apostol. De annál inkább erőt vett. Jézus Krisztus azt ígéri a tanítványainak, vesztek erőt, minek utána a Szentlélek eljön reátok, és lesztek nekem tanúim Jeruzsálemben, Samáriában és a földnek végső határáig. Vesztek erőt. Ez a döntő mozzanat, kedves testvérek. Az apostol megváltozott élete, ott rögtön, azonnal, egy nap múlva Damaszkuszban, három év múlva Jeruzsálemben, húsz év múlva Korinthusban nem tudja eldönteni a vitát. Még talán azt sem dönti el a vitát, hogy miközben az emberek össze-vissza érvelgetnek és kioltják az igazságot, és mindenki hetet-havat összehord, zűrzavarba kerül, aközben Pál apostol okosan és higgadtan és meggyőzően egymás mellé teszi az érveket. A döntő az, hogy erőt vett, a Szentlélek volt vele! Így és csak így, Pál szolgálata a Lélek belső bizonyoságtétele által lett egyértelművé és világossá. Mert akkor tisztázódik minden, amikor Krisztus belép az életünkbe, akkor tisztázódik minden, amikor föl tudunk úgy kiáltani, ahogy Pál kiáltott a damaszkuszi úton: mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? Akkor történik meg a fordulat, amikor az ember átengedi önmagát az Isten igazságának. Meg lehet-e változni? Meg lehet, meg is kell! Hogy meg kell változni, azt éppen az bizonyítja, hogy amikor az ember élete a Krisztus követője lesz, kisebb és nagyobb zűrzavarral mindenképpen számolhat. De ha látja az utat és azt követi, aki meghívta erre az útra, akkor biztos cél felé halad. Meg lehet-e változni? Meg kell változni. Ámen

Imádkozzunk! Munkáld bennünk Urunk változtató hatalmaddal meghívásodat az örök életre. Munkáld bennünk átformáló erővel annak ismeretét, akinek ajándékai, lelki áldása minket is Krisztushoz hasonlóvá tesz. Szülj bennünket új életre és tarts meg bennünket az igazságban. Engedd, hogy a szívében lévő sokféle, ellentmondó érv és megfontolás ámulattá, csodálattá, engedelmességgé, élő és megtartó hitté legyen, adj nekünk is mennyei erőket. Könyörgünk tanúidért szerte a világon. Azokért, akik börtönt szenvednek, üldöztetést látnak, akiknek menekülniük kell, akik az életüket kockáztatják - Krisztusért. Könyörgünk az üldözött keresztyénekért szerte e világon, tartsd meg és őrizd meg őket, hogy miközben a Krisztus világossága, ereje, dicsősége, hatalma fölkavarja a világot és az embereket, ők szilárdan megálljanak élő hitben és igazságban.

Könyörgünk azokért a szegényekért, akikről Dávid énekelt zsoltárában, akik hátul vannak a sorban, sőt, akiknek helyet sem adnak a sorban, akik kerítésekben és kapukon kívül vannak, nem részesülnek e világ javaiban, akiktől embertársaik megvonják jótéteményeidet, önmaguknak bitorolva azokat. Könyörgünk a betegekért, vigyél számukra gyógyulást, megújulást, erőt. Kérünk a szomorkodókért, a gyászolókért, – a feltámadott Krisztus hatalmával vigasztald és erősítsd őket. A kételkedőkért is könyörgünk, a gyanakvókért, a bizonytalanokért, akikben ellentmondó gondolatok vannak, – állítsd őket világosságod fényébe, hogy abban láthassanak és ítélhessenek meg mindent. S magunkért is, Urunk, kérünk, ízeleltes velünk az eljövendő világ erőit, adj boldog tapasztalatokat, hogy a Krisztus útján járva hogyan változhatunk dicsőségről dicsőségre, hogyan épülhetünk kegyelemről kegyelemre, hogyan találunk Hozzád erőről erőre. Magunkért is kérünk, hogy egymást erősíthessük és buzdíthassuk, hogy épülhessünk egymás hite által. Kérünk, Krisztusért, kegyelmes Urunkért, szabadítónkért, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen